

Οἱ πελεκᾶνες διατρίβουν εἰς τὰς ὄχθας ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ἔξ εἰς τὰς παραθαλασσίας. Τρέφονται δὲ κοινῶς ἀπ' ὀψάρια, μολονότι κάποτε τρώγουν ἐρπετὰ καὶ μικρὰ τετράποδα. Πετοῦν μὲ ταχύτητα ἐξαισίον, καὶ ἔχουν δύναμιν τινὰ παράδοξον νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὰ ὕψη. Ἡ δύναμις αὕτη ἐνεργεῖται, ἐνῷ ἀλιεῖουν. Ὅταν δὲ ἀπὸ τὴν μετέωρον αὐτῶν θεῖον ἀνακαλύψωσιν ἰχθὺν ἢ ἰχθύας ἐπὶ τῶν ὑδάτων, καταφέρονται μὲ τάχος ἀκατανόητον, ἔξ θορυβοποιούντες μὲ τὰς ἐκτεταμένας αὐτῶν πτέρυγας, ὥστε νὰ ζαλίωσιν καὶ νὰ τρομάξωσιν τὸ θῆρμα, πίπτειν ὀρμητικῶς, καὶ γεμίζουσιν τὰ πουργία των, ἔπειτα δὲ σύρονται εἰς τὸ παραγιαλίον διὰ νὰ θεραπεύσωσιν τὴν λαίμαργον αὐτῶν ὄρεξιν. Τὰ ὀψάρια, ὅσα ἐπαίρουν οὕτω μέσα εἰς τὸν σάκκον, τὰ μασσοῦν ὀλίγον τι πρὶν τὰ λάβωσιν εἰς τὸν στόμαχον· καὶ ἡ μάσσησις αὕτη τὰ καθιστάνει τροφήν ἀρμοδίαν ἔξ διὰ τοὺς νεοσσοὺς. Ἀναμφιβόλως δὲ, τὰ αἵματηρὰ ἰχνη, ὅσα ἐκ τούτου ἀφίνονται ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον ὅτι τρέφει τὰ τέκνα τῆς μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς αἷμα.

Οἱ πελεκᾶνες καθίζουσιν μὲν καὶ κοιτάζουσιν ἐνίοτε ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους δένδρων· ἀλλ' οὐδέποτε κατασκευάζουσιν τὰς φωλεὰς των εἰς τοιαύτην θεοῖν. Πάντοτε ἐκλέγουσιν σχισμὴν τινὰ βράχου, ὅσον τὸ δυνατόν πλησίον ὑδάτος. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν κοπιάζουσιν ὁμοῦ νὰ κτίσωσιν τὴν φωλεάν ταύτην, ἣτις εἶναι μεγάλη καὶ βαθεῖα, ἔξ σκελασμένη ἐσωτερικῶς μὲ βούτον καὶ μὲ χροῶδη περὰ. Ἡ μήτηρ γεννᾷ ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρα αὐγά, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθεται μὲ ἀκάματον ὑπομονὴν διὰ τεσσαράκοντα τρεῖς ἡμέρας, λαμβάνουσα ζωοτροφίαν ἀπὸ τὸ ἀρσενικὸν καθ' ὅλον αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα. Οἱ νεοσσοὶ κατὰ πρῶτον μὲν εἶναι ψαροί· ἀλλὰ μετὰ τὴν τρίτην ἀλλαγὴν τῶν πτερῶν, λαμβάνουσι λάμπον τι λευκὸν χροῶμα.

Τοῦ πελεκᾶνος ὑπάρχουσιν διάφορα εἶδη· ὁ λευκός, ὅστις εἶναι ὁ κοινότερος, φέρει τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα, Πελεκᾶν Ὀνοκρόταλος. Εὐρίσκονται δὲ, εἴτε ἀγγεληδόν, εἴτε μεμονομένοι, εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, καὶ Νότιον Ἀμερικὴν, ἔξ κάποτε εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΤΙΣ, διατρίβων εἰς φροῦριον τῆς Ἰταλίας, ἐμελλε νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἀφθόνως ἐτοιμασμένα· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτον ὑπερβολῆ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἠμπόρουσαν νὰ προμηθευθῶσι τὰ διὰ τὸ συμπόσιον ἀναγκασιότατα ὀψάρια. Τὴν ἡμέραν

ὁμοῦ τοῦ γάμου ἐφανερώθη πτωχὸς τις ἀλιεὺς μὲ ῥόμβον μέγιστον, ὡς νὰ εἶχε πλασθῆν ἐπίτηδες διὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Χαρὰ διεχύθη εἰς ὅλον τὸ φροῦριον, καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐπαρουσιάσθη μετὰ τοῦ ἰχθύος εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐδιώρισεν αὐτὸν ὁ εὐγενὴς νὰ ἀναφέρῃ ὅποιανδήποτε τιμὴν ἔκρινεν εὐλογον, διὰ νὰ τὴν πληρώσῃ ἀμέσως. Ἐκατὸν ῥαβδίσματα εἰς τὴν γυμνὴν μὲ ῥάχιν, ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς, ἔϊναι ἡ τιμὴ τοῦ ὀψαρίου μὲ. Εἰς τοῦτο ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρισκόμενοι ὄχι ὀλίγον, καὶ ἐπροσπάθησαν διαφροτροπῶς νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀρμοδιωτέραν ἀπόκρισιν· ἀλλ' ἰδὼν, τέλος πάντων, ὁ εὐγενὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, Ἐκατὰ λοιπὸν, ἐξεφώνησεν· οὗτος εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, θέλει νὰ κάμῃ τὸν νόστιμον· ἡμεῖς, μὲ ὅλον τοῦτο, χρειαζόμεθα τὸ ὀψάριον· ὄφεν δὲς τον ἑκατὸν εἰς τὴν ῥάχιν, πλὴν ελαφρά.' Ἦρχισε λοιπὸν νὰ ξυλοκοπῇ αὐτὸν ὁ ὑπηρετὴς ἐνώπιον τοῦ εὐγενούς καὶ τῶν καλεσμένων· ἀφοῦ δὲ ὁ καλὸς σου ὀψαρεῖς ἔφαγε τὰς πεντήκοντα, Ἐστάσου, στάσου!' ἐφώνησεν· ἔχω ἓνα σύντροφον, εἰς τὸν ὅποιον δικαίως ἀνήκουν αἱ ἄλλαι πεντήκοντα.' Ἐτί! ἐξεφώνησεν ὁ εὐγενὴς· ἔχομεν δύο τοιοῦτους μωροὺς εἰς τὸν κόσμον; εἰπέ μας ποῖος εἶναι αὐτός, νὰ στείλω νὰ τὸν φέρω.' Ἄν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ὀψαρεῖς· εἰς τὴν πύλην σας κάθεται· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θυρωρὸς σας· ὁ φίλος δὲν ἔστειρε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἐμβῶ, ἕως οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὸν δώσω τὸ ἦμισυ τοῦ ὅ,τι ἤθελα ἐπάρειν διὰ τὸ ὀψάριόν μου.' Ὡ, Ὡ, εἶπεν ὁ εὐγενὴς· φέρετέ τον ἐπάνω εὐθύς, καὶ θέλω τοῦ δώσω τὸ ἦμισυ, κατὰ τὴν συμφωνίαν, σωστὸν, ὀλόσωστον.' Ἐφαγε λοιπὸν τὰς πεντήκοντα, ἔξ καλὰς, ὁ πλεονέκτης θυρωρὸς, καὶ προσέτι ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας του· ὁ δὲ ἀλιεὺς ἀνταμείφθη πλουσιοπαρόχως.

ΟΙ ΨΩΜΟΖΗΤΑΙ ΜΟΝΑΧΟΙ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὁ μετὰ ταῦτα ἅγιος ἐπονομασθεὶς, — γεννηθεὶς 1172, ἀποθανὼν 1226, — υἱὸς πλουσίου πραγματευτοῦ ἀπὸ τὸ τῆς Ὀμβρικῆς Ἀσπίσιον, ἀκούσας ποτὲ τὸ εὐαγγέλιον προστάζον τὴν ἀποβολὴν τῶν ἐγκοσμίων, ἐνθουσιάσθη τόσον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴν του εἰς τὴν πνευματικὴν θεωρίαν καὶ εἰς τὴν ἀσκησιν. Ἀπέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του τὰ καλὰ ἱμάτια του, ἐνεδύθη ὡς ψωμοζήτητης, καὶ ἐκβίβηκε νὰ κηρύττῃ τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον. Πάραυτα ἠνώθησαν μαζῆ του πολλοὶ μιμηταί. Ἐζωσμένοι μὲ σχοινίον, χωρὶς ἀργύριον, τὸ ὅποιον ἀπληρήθησαν διόλου, ἐπεριπάτουσαν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐνήστειναν, ἐπροσεύχοντο, εἰδαι-